

РЕШЕНИЕ

№ 533

гр. Разград, 30.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на тридесети юни
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИЛВИНА Д. ЙОВЧЕВА

при участието на секретаря НАТАЛИЯ Д. ТОДОРОВА
като разглежда докладваното от СИЛВИНА Д. ЙОВЧЕВА Гражданско дело №
20223330100625 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание по чл. 327, ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 318
от ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, съединен с иск по чл. 294 от ТЗ, вр. с чл.
86 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от “ТЕХНОМАТИКС - ИНЖЕНЕРИНГ” ООД с
ЕИК 205919778, със седалище и адрес на управление: град Р, ул. “В Л” №**,
представлявано от управителя М И И, чрез пълномощника адв. Н К. К.,
със съдебен адрес: гр. Р, бул. “Б” № **, вх. *, ап. **, срещу „Т И Д
ИНЖЕНЕРИНГ” ЕООД, вписано в Агенция по вписванията Търговски
регистър с ЕИК 103895548, със седалище и адрес на управление: град В, р-н
П, ул. "П" № **, представлявано от управителя Д А А с която се моли след
като съдът установи, че ищецът има изискуемо вземане, произтичащо от
търговска сделка с ответника за заплащане на парична сума по
фактурата, описана в иска и обезщетение за забава, да осъди ответника да
заплати на ищеца следните суми: 9 000 лева с включен ДДС, представляваща
неизплатената стойност на извършени монтажни работи, транспорт и
командировъчни разходи; 302,50 лева, представляваща мораторна лихва
върху горепосочената дължима сума, считано от падежа по фактурата до
датата на завеждане на настоящата искова молба; законната лихва върху
исковата сума, считано от датата на завеждане на настоящата искова молба до
окончателното и изплащане; направените разноски по производството,
включително и адвокатско възнаграждение.

Твърди се, че въз основа на споразумение между ищецът в качеството му на
доставчик и ответникът в качеството на получател били договорени
монтажни работи в предприятието на ответника. Твърди се, че монтажните
работи били изпълнени в определените срокове, съобразно изискванията на

ответника. Същите са описани в Приемо-предавателен протокол от 26.08.2021 год., в който били остойностени разходите за труд, транспорт и командировъчни. Твърди се, че в определените от закона срокове от ответника не са постъпвали възражения във връзка с качество на монтажните работи. За дължимите от ответника суми за извършените и приети монтажни работи ищецът издал Фактура № 00000000**/11.10.2021 г. със срок за плащане 10.11.2021 г. с отразена стойност 19 536,00 лв. с включен ДДС. Твърди се, че ответникът е извършил частично плащане по горепосочената фактура в размер на 10 536 лева, като към момента на завеждане на иска неизплатената част от задължението било в размер на 9 000 лв.

С отговора ответникът не оспорва ответникът не оспорва наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за извършване на услуги, без да е съставян писмен такъв. Не оспорва, като признава вземането на ищеца. Твърди се, че дължимата главница от 9000 лв. с ДДС, както и претендираната мораторна лихва от 302,50 лв., са заплатени на ответника на 06.04.2022 г. Твърди се, че с плащането на тези суми изцяло е погасено задължението на ответника към ищеца, поради което исковете са неоснователни. Моли се съдът да отхвърли исковете, поради доброволно плащане на претендираните суми от ответника. Моли се на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК съдът да им присъди сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък на разноските по чл. 80 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от иска.

В хода на производството ответникът изрично признава иска, но доколкото ищецът не е направил изявление за постановяване на решение при признание на иска, не са налице предпоставките за постановяване на решение по реда на чл. 237 от ГПК. Изявлението на страната по делото обаче, когато то съдържа неизгодни за нея факти, релевантни за спорното право, има характер на признание и се явява важно доказателствено средство. Когато признанието води до съвпадане на фактическите твърдения на двете спорещи страни, това е указание за тяхната истинност. В случая страните не спорят, че помежду им е налице облигационно правоотношение, доколкото въз основа на споразумение ищецът в качеството му на доставчик и ответникът в качеството на получател договорили извършването на монтажни работи в предприятието на ответника. Монтажните работи били изпълнени в определените срокове, съобразно изискванията на ответника, като същите са описани в Приемо-предавателен протокол от 26.08.2021 год., в който са остойностени разходите за труд, транспорт и командировъчни. За дължимите от ответника суми за извършените и приети монтажни работи ищецът издал Фактура № 00000000**/11.10.2021 г. със срок за плащане 10.11.2021 г. с отразена стойност 19 536,00 лв. с включен ДДС. Ответникът извършил частично плащане по горепосочената фактура в размер на 10 536 лева, като към момента на завеждане на иска неизплатената част от задължението останала в размер на 9 000 лв. С отговора си ответникът признава иска и посочва, че е заплатил остатъка от задължението. Видно от приетото към доказателствата платежно нареждане, на 06.04.2022 г. ответникът превел по сметка на ищеца сумата от 9000 лева, представляващи окончателно плащане по Фактура № 19 от 11.10.2021 г., както и 302,50 лева, преставляващи лихва. Единствено не е заплатено обезщетение за забава в размер на законната лихва върху дължимата сума от 9000 лева от подаване на ИМ до 06.04.2022 г., общо в размер на 67,50 лв. (шестдесет и седем лева и 50 стотинки), които не са

заплатени, но в тази му част искът е основателен и доказан. В останалата част исковете следва да бъдат отхвърлени, поради погасяването им чрез извършеното плащане в хода на процеса.

Основно обаче спорният въпрос между страните в производството е разпределението на отговорността за разноските, направени в производството, като ищецът претендира такива да му бъдат присъдени, тъй като въпреки признанието на иска с поведението си е ответникът е станал причина за предявяване на исковата молба. Ответникът поддържа, че е следвало да бъде изпратена покана да заплати доброволно задължението си, т.е. с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и разноските следва да се възложат в тежест на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Визираната норма свързва правото на ответника на разноски с основателността на предизвикания от него правен спор, преценката за което налага изследване на извънпроцесуалното му поведение – доколко същият е станал повод за търсената съдебна защита, както и на поведението му след сезиране на съда – дали е признал иска. В случая, доколкото заплащането е след предявяване на ИМ и то при ликвидно и изискуемо вземане съобразно признанието на ответника, не може да се твърди, че последният с поведението си не е дал повод за завеждане на иска. В този смисъл ответникът дължи на ищеца сторените разноски. В случая ищецът е доказал извършени разноски за производството в размер на 1310 лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, както и платена ДТ, които следва да му се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т И Д ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, вписано в Агенция по вписванията Търговски регистър с ЕИК 103895548, със седалище и адрес на управление: град В, р-н П, ул. "П" № **, представлявано от управителя Д А А, да заплати на ищеца „ТЕХНОМАТИКС - ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД с ЕИК 205919778, със седалище и адрес на управление: град Разград, ул. „В Л“ № **, представлявано от управителя М И И, сумата от 67,50 лв. (шестдесет и седем лева и 50 стотинки), представляващи обезщетение за забава в размер на законната лихва върху дължимата сума за периода от подаване на исковата молба на 11.03.2022 г. до 06.04.2022 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до претендираната сума в размер на 9000,00 лева с включен ДДС, представляващи неизплатена стойност за извършени монтажни работи, транспортни и командировъчни разходи, както и за претендираната сума от 302,50 лева, представляващи мораторна лихва, като погасени чрез плащане в хода на процеса.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Т И Д ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД вписано в Агенция по вписванията Търговски регистър с ЕИК 103895548, със седалище и адрес на управление: град В, р-н П, ул. "П" № **, представлявано от управителя Д А А, да заплати на ищеца „ТЕХНОМАТИКС - ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД с ЕИК 205919778, със седалище и адрес на управление: град Р, ул. „В Л“ № **, представлявано от управителя М И И,

сумата от 1310,00 (хиляда триста и десет) лева, представляващи направени разноси в хода на производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - Разград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____